

A ravatal körül sokan
állunk. Hangzik a vádbeszéd
a fátum ellen:

Őket
bünteti lám, kiket
szeretni sem tudott jól.

Hangzik a gyász dühe, amért
mondhatták rá:

költőnek
túlságosan politikus volt,
politikus létére meg
túlságosan költő maradt.

Deres, tarolt, lehorgadó fejek.
Elfeketült, födetlen arccal
a feleség. Keservesen
sír az édesanya. Mögötte
a kezdet és a vég tanúiként
a föld, a valahai puszták
őrsége moccanatlan.

Mégegyszer fölcsap áldozati füstből
a bűcsúzó fogadalom:

— Ifjú szívekben élni fogsz tovább . . . !

S megindul a menet.
Ismert fejek a nemzedékből,
töprengő ismeretlen arcok.
És nincs, és nincs közöttük
egyetlen fiatal se.

TORNAI JÓZSEF

A dombok szeme

Lesítek a holdfény-borzolta,
ijedtség-verte fiút,
ökörfarkkórós dombok,

forró rozstábla-ringás dombjai,
madárláb-rovátkás dombok,

visszamegyek kisgyerek-báb-koromba,
ördögszekerek zörgő dombjai,

lesítek a halálra-figyelőt,
öregesen kódorgót,
kátránypapír alól fölénéklő dombok,

nem vihetnek el innen a kaholó gépek:
fejemben hullámoztok észak felé,

hallgatjátok a Kis-Duna susorgását-kanyargását,
lesve, hogy száradok, görbülök össze,
mint a gyökércsonk,

hogy zöldülök ki a szemetektől újra,
süvöltő fű-zenéjű dombok.

Az otthontalanság elégiája

Szólnak hozzám kis levél-hangok,
követhetetlen szisszenések: otthoniak,
akácerdős rögből, anyai kötényből
ki nem szakadtak. Ó ég és anyám köténye!

Hajnali vércsevijjogás, véres galambtest
a túlevél-homályban; fölébredés
karom-szaggatta madár-szívben! Ó soha-sehol:
lányomban se, fiamban se.

Ablakomban a szeptemberi, bolyhos telihold:
a darazsak hazatértek, a telihold hazatér,
nyüszítesz, otthontalanságom.

Otthontalanságom: istenem,
tettenértelek kívánczóságaimban:
nem vagyok tökéletes, de remegésed
tökéletes a beleimben.

Téged vadászott ősőreg őszám a fű-borostás síkságokon,
otthontalanság agancsos istene,
barlangsziklára festett nyíl-szemű szarvas.

Most már te vadászol utánam
nedvező, tapló-orrlíkaidal,
te jársz nyomomban a repülőgépek
üvöltésétől fölcsapott farokkal.

Ártatlanság és vérmocskos karó otthontalansága,
elektronikus agyrémek otthontalansága.

Jössz majd a virradatban,
bagoly-arcom várja agancs-hasításodat,
tollpihe röpköd, vér fűcsög akáclevél-avarra.

Otthontalanságom: nők hús-túlvilága,
anyám hálál előtti isten-üressége.

Otthontalanságom: megtalált nyaram:
forró, kopár homok porzik
a menekülő fák káprázatára.

Kakukkok, ébresszetek

Nem mehetek, erdők,
nyár-lángoltató puszták, nem mehetek,

érezem a víz forgását,
homok süppedését,
cserje alatt bagolytoll bársony-tapadását,

éjszaka kerülgettek, boldog-csöndű fenyők,
hajnalban, búbosbankák, sárgarigók,

nem mehetek, csiga-meszes ösvények,
sárgabuckás rókalyukak,
mikor fák közé bújik a nap:

hívtok, csérrogató fácánkakasok,
magasról síró vércsék: könnyil-fejűek,

özbögéses bozótosok, nem mehetek,
birkák kolompolása a ledúrt vízpartról,
agyagporos síkságról, nem mehetek,

holdas-zöld jegenyefa,
a szobámba hiába csörögsz,
ágyamig hiába hullámoztok-kerültök, kocsiutak,

*itt táncoltat az idő az összebukó
góliát-házak, autó-tengerek között,*

*hívtok fölcsapó halnak, nádgyökérnek,
sárnak, nem mehetek,
kiáltásotoktól a homokbánya lerobajlik,
nem mehetek,*

*itt állnak körém az égbetolakodó falak,
a falakból arcok és szemek villogása,
itt dolgoztat a harag és a halál.*

*de húzzatok, csillagok,
gyalogbodzák, várjatok,
pipacs-tűzek, égjetek,
kakukkok, ébresszetek.*

TAKÁCS IMRE

Az acél színei rajtam

*Tegnap a harangok szépen szóltak,
máma fülembé hasít a harangszó.*

*Gyertyát viszek sötét szobába, fényes rétre?
Büszkeségemben állok, dühömben leroskadok.*

*Csak arra gondolok; hány dugattyú
utánozza nekem a szívdobogást.*

*Működnek gyöngéd indulatok a durva gépben,
a kotyogó csapágóban, zörgő szerkezetben.*

*A kívülmaradás mégsem keserít el,
nem tudtam arcul köpni a sorsot soha...*

*Leszedik majd a zsalut a csodáról,
fárasztó fejlődésből az élet egyszer...*

*Óregapai bánat, hogy nem nekem,
bár hídnak feszíthetem a derekamat.*